

JOAQUIM MOLINA

**EL
projecte**

JOAQUIM MOLINA

EL PROJECTE

Fanbooks

© Joaquim Molina, 2024

Autor representat per IMC Agència Literària S.L.

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2024

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: juny del 2024

ISBN: 978-84-10028-15-9

Dipòsit legal: B. 9.797-2024

Imprès a Catalunya

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible i de fonts controlades.

1

David *Un mal dia*

Una xorrada, l'activitat de tutoria. Escriure i explicar el que sentim i tot el rotllo i, a sobre, fer-ho en públic. És com si et quedés en pilotes davant de vint persones. De debò. Fumen a la sala de profes o què? Em fan sentir com un conillet d'Índies. Perquè no es posen ells a parlar dels seus traumes i mogudes de *boomers*?

Pal immens!

No m'agrada que la gent sàpiga el que penso o el que em passa. M'ho guardo per a mi. M'adono que no és fàcil, això de dir les coses quan algú t'escolta, excepte si ets tu, és a dir, jo davant del mirall de la meva habitació. Doblego el colze per intentar treure bola en el meu braç esquifit i sento la meva germaneta, tafanera, pesada, amb una habilitat especial i diabòlica per posar-me en evidència davant dels pares. Canvio el posat i barro la porta amb una cadira per evitar que entri. És incapaç de fer les coses per ella mateixa, com els deures, per exemple, i com que segons ella no l'ajudo, busca maneres de venjar-se de mi. Així que l'habitació és l'últim reducte, l'habitació del pànic, l'únic lloc on em deixen en pau si m'hi blindo.

Vull estar sol i em molesta que em preguntin com em

trobo i com em va, perquè, precisament, no em va gaire bé darrerament i dir-ho em fa sentir com un imbècil.

Per on començar? Agafem dimarts passat, per exemple, un dia que m'agradaria esborrar del calendari. Tot anava bé fins a aquell matí, quan em vaig posar els calçotets de Bob esponja, uns calçotets patètics que em van regalar per Nadal feia gairebé un any i que, per descomptat, no m'havia posat mai. És una d'aquelles coses que es regalen per fer broma, com la roba interior vermella per Cap d'Any. En fi, xorrades que diverteixen més els adults, si se'ls pot dir així quan beuen més del compte i es posen en plan *rave party*.

Però aquell matí tenia pressa i els normals eren a la rentadora o assecant-se o a la pila de la roba bruta. No ho sé. La veritat és que me'ls vaig posar perquè anava tard. No tenia educació física i ningú havia de saber la roba interior que portava. Per això se'n diu roba interior, oi? Perquè no s'ha de veure..., en principi. És a dir, si les coses rutllen com han de rutllar. Tan sols cal seguir el camí i deixar-se portar. El món fa la resta: l'horari et porta de classe en classe, d'una aula a una altra. A casa, els àpats marquen el ritme, i sempre hi ha l'habitació, el refugi, un full de paper i un llapis. Mentre espero que el corrent em digui algun dia què seré de gran i com em guanyaré la vida; guanyar-se la vida... (expressió preferida dels pares abans de la bronca), tinc poques coses clares. En realitat, pensant-ho bé, solament en tinc una: m'agrada dibuixar. A l'insti vaig fent. Sobrevisc i qui dia passa, any empeny. La veritat és que no em porto malament i segons quin professor, me l'escolto. Com ara el d'història. Aquests dies fem la Revolució Francesa. El que explica m'inspira per als meus dibuixos. Mentre omple la pissarra amb es-

quemem sense fi, jo ompló els marges del llibre amb guillotines. Al meu costat, en Quim em va escriure un: «mola!» als peus del cap tallat a la cistella. En el seu llibre, jo ja li he tunejat moltes imatges en el que portem de curs, que és poc: George Washington porta pantalons de xandall, l'emperadriu Maria Teresa d'Àustria llueix uns pits prominents i Robespierre té una gorra on hi posa «*Je suis très cani*» (Soc molt cani). Ens fem un tip de riure, amb en Quim. Si no fos per ell, estaria més penjat que un fuet. En Quim és més bocamoll. Té «opinions» i no se les ha callat mai des de P3. Jo també en tinc, naturalment, però me les guardo per a mi. No crec que siguin tan importants perquè les coneguim els altres i córrer el risc de violentar la gent. L'altre dia a la classe d'anglès va sortir un adjectiu que em va agradar: *opinionated*. Es diu d'algú que va de savi, com si diguéssim, com molta gent que va per la vida pontificant en veu alta el que pensa, com si el que els surt de la boca fos sempre la gran veritat. En Quim és una mica així i això li porta problemes amb els profes i amb alguns companys, però a ell li és igual: «No pots agradar a tothom, tio», diu, i té raó, suposo. Jo, en canvi, soc neutral, alguna cosa semblant a Suïssa, o intento ser-ho. Passar, sobreviure als dies, és el meu lema.

Però a vegades les coses es torcen.

Sí, tot anava bé fins a aquell matí. Jo mantenien la meva part del pacte amb la vida: no fer res o seguir la inèrcia, però el món hi ha volgut interferir de dues maneres i tot s'ha esguerrat. La primera és que al professor d'història se li ha acudit la genial idea de voler fer grups ell mateix per a un projecte. Horror! En Quim havia de ser el meu company, com ho ha sigut sempre. Havíem d'haver fet el treball a casa seva i a la meva, escoltant música i jugant de

tant en tant a la play. Tot molt *chill*, molt controlat i previst. Però no. M'ha tocat amb l'Aisha, la noia amb el mocador al cap, nouvinguda a l'insti, que encara parla menys que jo. Va néixer a Mali i sembla més gran i més madura que les altres noies. No va de guapa, però ho és, i molt. Sempre li brilla la pell i el blanc dels seus ullassos negres és com hipnòtic. Imagino que la dibuixo. Imagino el traç precís del seu rostre ovalat. Sé de memòria la lleugera corba que li fa el clatell quan porta els cabells recollits... Déu meu! Soc un *stalker* amb llapis. De què puc parlar amb ella? Com ompliré els buits i els silencis durant la feina? Això m'angoixa.

L'altre fet, i això em porta als calçotets de Bob Esponja, es podria dir que ha sigut un accident, com qui creua el carrer sense adonar-se'n i l'atropella un cotxe. En aquest cas, el cotxe o, millor dit, el tràiler, es diu Roc, un psicòpata que em treu dos pams amb unes mans com guants de beisbol. Té una mala llet que no se l'acaba i que li vessa per cada forat de la pell plena de grans. Volta sempre amb quatre o cinc que li ballen l'aigua i es dedica a ficar-se amb la gent.

—Un accident? A això li dius accident? Com t'ho deixes fer? —em pregunta indignat en Quim.

Som a casa meva, ell estirat al llit, mirant el mòbil, i jo assegut a la cadira. A la tarda toca comentar els *highlights* del dia.

Que m'ho recordi em molesta. No podem seguir xerrant tranquil·lament de qualsevol altra cosa? Tothom en va ser testimoni, de «l'accident». En Roc em té creuat, darrerament. La causa? No la sé. Tant se val. Voler esbrinar-ne la raó és tan inútil com voler saber per què un depredador es fixa en una gasela determinada. Per què?

Doncs perquè així és la vida, la natura, la jerarquia a l'escala tròfica. Ho ha sigut durant milions d'anys. A la prehistòria en Roc era un tiranosaure rex, i jo, un herbívor, un... un merdasaure. Al llarg de la història, els Roc s'han cruspit els David o els han esclavitzat i sotmès. Ja hi devia haver un faraó amb cara de Roc i un esclau amb el meu *careto* tibant una enorme pedra fa tres mil anys. Hi va haver un Sir Roc medieval al damunt d'un cavall folrat de ferro, i un David pagès, pagant impostos sense piular. En fi, el fet, la desgràcia, l'accident és que vam topar pel pasadís mentre tornàvem a l'aula després del pati. Algú va empènyer algú altre i aquest altre va fer caure qui tenia darrere meu, que em va fer perdre l'equilibri en el moment en què en Roc passava pel costat, camí de la seva classe. El vaig trepitjar sense voler i li vaig fregar la galta per tot el braç. Va ser un accident. No ho vaig fer expressament. L'hi volia dir. La meua vida a l'insti gira, entre altres coses, en una òrbita tan allunyada com puc de la seva. La meua aspiració és fer-me invisible per a ell. Li vaig demanar perdó: massa tard. La bèstia havia ensumat la sang. Va renegar i em va agafar per la camisa, tot rebregant-la. Me'n vaig voler escapolar i això el va molestar encara més.

—On vas, rata? —em va preguntar.

Els seus satèl·lits ja reien. Endevinaven diversió i la van tenir. Jo vaig poder deslliurar-me de les grapes d'en Roc i vaig posar les cames en mode fugida, però alguna cosa no em deixava allunyar-me'n. En Roc em tenia agafat per una traveta dels pantalons i estirava cap a ell com si jo fos un peix a l'ham. Em va arrossegar per tot el pasadís amb els pantalons mig abaixats i els calçotets, sí, els calçotets de Bob Esponja, a l'aire mentre mitja escola

s'apartava i ens obria pas entre rialles de molts i les expressions de pena d'altres: un malson fet realitat. No sé què em rebenta més: que se'n riguin o que els faci llàstima. La visió d'un profe a la llunyania va dissoldre l'espectacle. En Roc és un cavernícola, però posseeix la intel·ligència dels primats: sap sobreviure i va amb compte perquè té un expedient que el pot posar directament al carrer.

Recordo mil rostres, alguns de divertits, la mirada de compassió de l'Aisha. Les galtes em cremaven mentre exhibia la ratlla del cul pels passadissos: Què tal, Aisha, aquest soc jo, el teu nou company de treball.

—Per cert —em diu en Quim amb aire greu—, em vols explicar això dels calçotets?

Sento una sobtada bafarada de ràbia. A l'insti, al mateix matí ja sentia cantar al meu pas: «Qui viu en una pinya sota el mar...».

—És una llarga història.

—Hauries de parar-li els peus al cavernícola.

—Què vols? Que li foti una hòstia? Em fa dos com jo. —Sento que em guanya la mala llet. Llanço el primer que tinc a mà: la llibreta. Cau als peus d'en Quim.

—Escolta, tio! —em diu, enfadat—, que no és culpa meva. Doncs sí, fotre-li una hòstia no estaria gens malament.

—Encara soc jove. Vull fer moltes coses abans de morir.

—Hauria sigut fantàstic. L'incident hauria arribat a direcció. En Roc està així que el facin fora, i davant de tot-hom hauries demostrat que et fas respectar. A més a més, t'hauria donat popularitat. Estàs sota mínims, col·lega.

—Sí, la popularitat dels kamikazes.

M'apropo a la llibreta, la recullo i començo a dibuixar un soldat japonès amb la cinta al cap... *Banzai!* Per a tot-hom tot és molt fàcil. Fotre-li una hòstia... Ningú pensa en les conseqüències de l'acte heroic: popularitat i la resta del curs en recerca i captura pel psicòpata Roc i els seus orcs. Hauria d'anar pel carrer mirant enrere, esperant l'assalt a cada cantonada.

—Algú haurà d'aturar la bèstia —conclou en Quim, que s'acosta per veure com m'està quedant el dibuix.

—Sí, un exorcista amb aigua beneita.